

מקלט לשירה

[סף]

גיליון א

❖ תוכן העניינים

	4	פתח דבר	
35	7	מקלט עם עולמים	א"ל קולד' כי ערב
36	8	אלי גרילק	תומר פרי
36	9	מנדי דון	נ. ב.
38	10	תומר פרי	יוסף ליב לדר
40	11	שמעון דיסקין	שולם בלוי
40	12	דב הופמן	אליעזר היון
42	12	בנצי יוסוביץ'	גרשון הלוי מושקוביץ
43	14	ישראל אדלר	יוסף ליב לדר
44	14	יוסף ליב לדר	מאיר שבתאי רוטשילד
	16	דב הופמן	
	18	תומר פרי	
45			חברות הצהן
46			אריק חביף
46	21	ע"ל ספך אעמורה	גרשון הלוי מושקוביץ
47	22	שולם בלוי	תומר פרי
48	23	מאיר שבתאי רוטשילד	אריה מורה
49	24	שמעון דיסקין	יוני שמידט
50	25	אלי גרילק	יוסף ליב לדר
51	25	אלעזר נחשוני	יוני שמידט
52	26	יוחאי דוד חדד (מחזור)	י. ל. ל.
	28	אליהו וילמן	
54	29	י. ה. ל.	לכל מאן דבעי
	30	מנדי דון	
	31	אלי גרילק	
	32	תומר פרי	
	33	י. ה. ל.	

יוזמה | ד"ר נעה לאה כהן
 עריכה | יוסף ליב לדר, גרשון מושקוביץ
 חברי מערכת | ד"ר בניהו טבילה, ד"ר אליעזר היון
 עיצוב ועימוד | אפרת רבי efratdes@gmail.com
 עיבוד יצירות | יוסף ליב לדר
 עריכת לשון | אפרת פוקס
 אמן הגיליון | עפר אלוני
 benzoix, Freepik *

info@artsheltergallery.com

058-5001019

www.asg.org.il

© כל הזכויות שמורות לעמותת תואר

נדפס בישראל | דצמבר 2025 | טבת תשפ"ו

כתב העת מבית גלריית המקלט יצא לאור בתמיכת

משרד התרבות והספורט

❖ פתח דבר ❖

בהתרגשות והודיה לה' אנו עומדים בפתחו של כתב העת 'מקלט לשירה' (גיליון א') העוסק בסף – סיפם של חיים, סף המדרש, סף הנפש, סף החוכמה.

'מקלט לשירה' לא מגיע מתוך החלל הריק, אלא מהתרחשות נשגבת ולא מקרית בקרב צעירים רבים במגזר החרדי, שכעת זוכה לביטוי פואטי, מתוך זרמים תת־קרקעיים של חיפוש מהחידלון הקיים. כי הנה תמצית חיינו, אנו, שגדלנו במישור שטוח ועלינו לבד אל פסגת ההר בידיים חשופות, נפשות אחרונות של דור כואב, דור ששואל:

האברה תקווה לנו? היבשו עצמוהינו?

אבל אני רואה את הניצוץ בעיניים, תודעה יהודית מפותחת של תקווה חדשה, משכילה ומחפשת, בוראת שכבה של אמת מעל כל המוכר, הרגיל.

החיבור לתרבות המערבית המודרנית קורה היום טיפין טיפין, אבל יש כיוון לפריחת המחשבה החופשית, לביקורת פנימית, לשאלות שעולות. האוניברסליזציה שמתרחשת במגזר משמעותית דווקא בגלל קוטנה, בגלל הייחודיות והדרישה המוגזמת לנזן־קונפורמיסטיות ולאומץ נערי כדי ליצור דברים חדשים במקומות שבהם לא הכירו את המילה הכתובה או את הביטוי האומנותי כלל.

ואת התפיסה האמצעית הזאת, בין לבין, על הסף, אנו מרימים כדגל לתנועה פנימית חדשה שעוד תמצא את מקומה במרחב הלאומי כולו. ההבנה כי אנו בתקופה שעליה יישענו דורות רבים של חרדים צעירים שיחפשו מקום מוכר בתוך המגזר שבו תהיה אפשרות לפתח אינטלקט מועיל ולרקוד על התוכנות הספרותיות הקודמות, קרי: סצנת הכותבים החרדים העכשוויים. התקופה הזאת גרידא היא

קריאה ראשונית ורנסנס מדהים שבו אפשר לחפור עומקים ולבנות יסודות גבוהים, על מנת שהדוגמטיות החרדית לא תהיה רווקה ממחשבה חופשית, אך עדיין תישאר באזור הגדילה הטבעי, הבלתי מתפשר בעבודת ה'.

ההבנה הזאת גדלה אצלי בשנים האחרונות, והפכה למעין קריאת חירום. הווי אומר קריאה נרגשת לבני הביניים, לחיים על ה"סף", לאלו שמוכרחים את הביטוי העצמי הנוגע, לקיים בליבם את אהבת ה', לחוש בחוזקה את היראה, את השמיים, את הארץ, את הבריות. להיות אוזן קשבת לקול "רוחות שאננות, המרחפות בדממה, על כרובי השלום, על פני האדמה, המספרות בלחש, בנשיקה, ברמזים, לשיח השדה, סוד הק"ל, רוזי רוים", ולצאת למסע של טוהר הלב, בשפת הלב, כמין בקשה קדם־נבואית לתיקון התודעה הנפשית וערובה לקיום נצחי לדור שיבוא.

צריך לעלות בחזרה ולבקש את הרוח של השירה היהודית הגדולה שפיעמה בעוצמה בגדולי האומה לדורותיה. וכעת אני נושם עמוק בגשת אל המלאכה הזאת, תוך שאני מבין את ההתרחשות שמופיעה לנגד עיניי, המכריזה בלחש על תחייה מחודשת של דור חרדי שהיה מופנם עד כה, על כך שהאור גובר על החושך, על שפה שנתחדשה ועלתה קרנה. וכיום עלינו לבנות את אותה שפה מחודשת כלפי פנים ולא כלפי חוץ, דווקא ממקום של שיוך אמיתי שיבנה תרבות ייחודית ומצוינת בשפתה, בהילוכה, בטוב שבה.

אלו רגעי שינוי. ודווקא מבני הישיבות תצא הבשורה. מירושלים דהיום או מוולוז'ין העתיקה. וביותר ממאה שנה שהם בני חלוף בינינו, שייכים אל אותה תחושה – היציאה ממבוך הפחד, היציאה לקרב על העיר הגדולה, וינה או ירושלים, להבין, להשתלם, להשכיל ולדעת את חיינו הרוחניים, לטעת בליבנו את אותם רגעים כבירים, לקחתם איתנו לאורך ימינו ולהגות בהם.

אותם שרעפים שכיסו אותי תמיד ברחש הקהל בישיבה, כמין חיפוש עמוק אחר דבר שלא תוכל להשיגו עם ההמון הנסחף בים הלימוד ובפחד השגרה. הנפש הישיבתית תחפש מענה עמקני לתמיהות

מְקַלֵּט עִם עוֹלָמִים

העולות בעיניה, לחושי היצירה שפעפעו בנשמה הזכה שאינה יודעת דבר על העולם שבחוץ.
ומי לא ידע זאת?! כל לב שלא חווה את זוך הבורות מכל ידע אחר שבעולם, נע במעגל של סדרי לימוד מפרכים וחיי דלות קבועים, ללא דמיונות מושגיים או מאפיינים תרבותיים אחרים, רק מה שנגד עיני הבשר - ארון הקודש וגמרא יבמות. ברגעים האהובים המפוחדים הללו קמה דממה חדשה, והחדש שבתוכנו, בני הישיבות, שאין איש מכירו - עומד בדומייה ושותק. שותק ומצטרף אל העתיד הבא לקראתנו, הנכנס אל בתינו. אותו בן ישיבה אשר כמה בגעגוע לעצמיות הטהורה הזאת, שאינה נרכשת, אלא מולדת בספינת הניתוק שאליו הורגלו, לחיים אחרים, לא מובנים לאנשי העולם, מנותקים אך סוערים, אנוכיים ותמימים אך כוספים בגעגועים אל הנשגב. ממנו תצא בשורה, על סיפו של געגוע, בין עולמות.

וכבר שורר בן הישיבה הנצחי הרב אברהם אליהו קפלן זצ"ל במילות הוד: "עם מְלֵא חַיִּים/ חֵיהַּ בְּפִיו שְׁפָתוֹ/ הַשְּׁפָה הַיְפָה/ זו שְׁפַת הַקְּדוּמִים/ עִם חַי חַיִּים טְהוּרִים/ עִם גְּדוֹל וְרַב/ אֶל גְּדֹל יְמֵי קְדוּמִיו/ יְהִי הוֹלֵךְ וְשֶׁב/ נְעַבְדְּהָ/ נְכוֹנָה לְיָמִים הָהֵם/ וְיִהִי עֲלֵינוּ נְעִם הַשֵּׁם".

יוסף ליב לרר ומערכת הגיליון

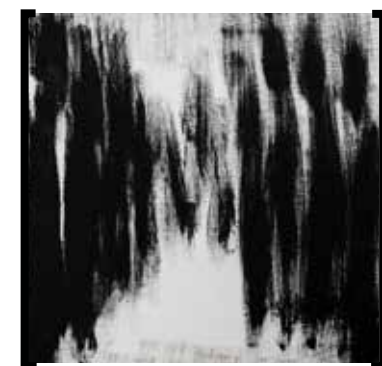
כרך א'

אלי גרילק לר' אברהם אליהו קפלן

בבית המדרש תדבק נפשו
כאלו הוצק שם מעולם
בחוצות ערב יסגיר פניו
ישלח חרון אפו

ענני שחר ישיטו משמים
אל הארץ, אל לבו
והוא במקומו שואף
נושא עיניו אל בוראו

תדבק נפשו בבית המדרש
גם בחשכת לב
כפנתו יצפה לזריחה
והיא תקנתו בלילות

מבועין

מנדי דון

במקום לבנות מרפסת ולטוע בה צמחים ונרגילות
אנו מדברים, לאור רחוב מפוז בכמה ערים
מצחצח פני אגם כהה שצפנו בו ברפסודות זכוכית מכירת, שלחת
חכה למצולה אחת שתחת נעליך
לדלות משנת קדשים,

ולצלל למקראות מבהיקים במעמק חבוי
צלייך משנים את עגולי המים האחידים
והכל נסחף למפל ששון ונתזים קפואים של אותיות דבש.

יש ואני שואל ממך הגיון דברים
כמו לגמא ספל בירה ענקי, פי שותה מעט
בגדי והמדרכה סופגים הכל
מזה נעשים אגמי מים

מקלט לשירה

—
8
—

מקלט לשירה

—
9
—

גבעת הישיבה תומר פרי

רב תורתני קבלתי
 על הגבעה בלב בני ברק,
 היתה שם מרפסת שהשקיפה
 אל כל בתי מדרשות העיר,
 ומתוך אלה שהיו נכנסים שם
 לתלמוד וסיגריה,
 הייתי היחיד שראו משם מעבר
 את אורות תל אביב,
 ולמרגלות הגבעה
 קבלנו את זמן חרף
 בקולות וברקים,
 חברותות-חברותות נכנסנו
 אל התכה
 מפני המבול,
 מעלי היו השמים
 לא הר וגיגית,
 שם חפשתי לי רשות היחיד
 לנערות של לב בסתו,

באם כל הישיבות
 מתוך אלה שנכנסו לתלמוד,
 היה ילד אחד
 שתלה מעל המטה
 פוסטר של מרן ראש הישיבה מגליון החג,
 שחלם על גדולות
 שלא היה להם מקום,
 ועד היום הוא מתגעגע
 למרפסת סיגריה ורשב"א,
 כשהיה תלוי שם,
 בין אורות תל אביב
 לד' אמות.

כוח אדירים שמעון דיסקין

דבר מה משכני בכוח אדירים,
 אל דרך לא נודעת, דרך טרשים,
 שמעתי לוחשים, "כלנו חוששים -
 לשפיותו של זה הנער, תפארת בחורים".
 ואני עניתי ואמרתי, "בורים, אתם, בורים.
 אתם הקשישים הקוששים זה בנה ומנחשים,
 האם מעולם לא הלכתם בטרשים?
 האם מעולם לא נמשכתם בכוח אדירים?"

קִינָה לְבַחֲרוֹר הַיְשִׁיבָה דב הופמן

קִינַת סוּף זְמַן עַל אֱלֹה שְׂרָדוּ
שְׁפָרְשׁוּ כִנְף וְעָפוּ אוֹ סִתְּם לֹא שְׂרָדוּ
לְזַכְרָם שֶׁל הַהוֹלְכִים וְשֶׁלֹּא יָשׁוּבוּ יוֹתֵר
לְזַכְרוֹ שֶׁל הַנּוֹפֵל אוֹ הַהוּא שׁוֹתֵר

עַל בַּחֲרוֹר שֶׁהָיָה וְאֵינָנו עַל קֶרֶב
עַל אֶחָד שֶׁיִּכָּל וְיִצָּא מִמֶּנּוּ רַב
וְלִנְאוֹי שֶׁתּוֹכֵל יְשִׁיבָה לֹמֵר עַל הַמַּת
יְדֵי לֹא שֶׁפָּכוּ וְהָיָה זֶה אֲמַת

רֵישׁ לְקִישׁ בנצי יוסוביץ'

"הַלְנָאֵי שְׂפָרַע תוֹךְ זְמַנּוּ"
זְמַנִּי?

מַהוּ הַפְּרָעוֹן

שְׁאַלְתִּי לְתַמִּי

חֹבֵי רַב, פְּרָעוֹנֵי מוֹעֵט

מִלְמַעְלָה מִיִּשִׁיר מִבֵּט

אֵיךְ אֲשַׁלֵּם

אֲנִי עֲנֵי

הַגִּיעַ זְמַנִּי?

וְלִנְאוֹי שְׂאֶפְרַע תוֹךְ זְמַנִּי

Ofel Savenka

התרוצצות
ישראל אדלר

תחליט כבר
לכאן או לכאן
לשאל או לענות.

להתענות בשאל
או לשאל מענה
תחליט כבר.

מי אתה,
לאן פניך מועדות
מהכא לאהל התם,
או מהיכל לעמק בכא?

התמן תשובה שאין
צדיקים יכולים
לעמד בה,
או תפרש משנתך
ותקשה מכלם?

אולטרה-סאונד רב-צ'לילי
מחריש את אנני
מסרב להחריש
אוחזות חבלים וצירים
וועקת
אם כן,
למה זה אנכי?

שמאלה
יוסף ליב לרר

(מיסורי בדידות ראיתי)
הולך בפנת רחוב
כוכעו צמר על עיניו
כנף אלה עוטה
אברך הימים
עור הלילות
נפלא מעיני בריות
מעיל רכוס על אשה על ילד
צחוק מכסה פנים.

(מתים יכולים לדבר היום
הם דברו
מיסורי בדידותי ראיתי)

קו נחרץ נשבר עולה בערפל לילה
כשהפסיק לחלם לגדר גדר
להסתובב בקר זאבים
אני רואה הכל אני זועק בקר
בודק קולות רחוב
אוהב תנועות רחוב
במשאו נדד
משאו לפליטת בית
לחם גבוה
לילד קודח תרבות
לאיש עובר בטבור רחוב

< חצי תאנה בו

כשמת
עם זאבי נדודיו
כוכעו מרוט
חגיגה של רע
על פני רחוב
סיים משאו
הלכו נדודיו.

סיים במות שקרים
אהבת אמת אהב
אשה על ילד על דירה על חובות

על בורות שקוצים מלאי זעם
על מה שיזע ולא הספיק
שרצה שרצח בעצמו
שמאלה שמאלה
לגיהיני גיהנומים

דל וחסיד
צעופו
נעליו
חרף של סוף
סוף משאו
סוף נדודיו.

(מיסורי בדידות
באתי
ראיתי)

כתבו
הוא שתק
הוא לא דבר
אב רך לילד
אסון
מבדידות מרפסת ראיתי
אני
לא אחר
הוא עבר
הוא היה
שפולים של צער
סוף קרב
סוף עבר והלך
שרף מסעו
סיים
נדודיו

הישיבה דב הופמן

ואני הולך לישיבה,

אל הספסלים החומים אל השקט אל האשר שנובע
הולך כסומא אל האור הולך ומתגעגע
אל אחרוני הלומדים לשעות השקטות הנפות
אל הדפים המצהיבים לאנשים אל הגמרות
לימים מתגעגע ללילות מתגעגע ואוהב
כי הגעגוע לא מספיק כי מה שנוגע גם כואב
אני מוצף.

ועוברות השנים ונותרתי בודד ואין חברים מסביבי
ואין מי שמבין ואין מי שיודע אבל האהבה למדרש לביתי
ממשיכה היא ללכת מתעקשת לצעד בדרכים בשבילים לצדי
ואני חוזר לבאר שואב עוד קצת ומרנה את בורות נשמתי
חוזר אל המים ממלא מתמלא יודע שיש עוד טוב בעולם
וכבר לא מחכה כבר לא מנסה יודע וחי וקיים

ואני חוזר לישיבה

חוזר לישיבה שגם אוהבת אותי וקירות של מדרש מעידות
ואמרות שנוכח ומדליקות את האורות וקצת קצת גם נוטות
וקירות של לבי נוטות עמהם כמו אמרות שלום לעולם
כמו שרות את השיר וכתובות כבר מלים של אהבה למדרש לאדם
ואותיות שפורחות וכבר לא מתייבש ולא אתיאש לעולם
כי הרגלים מצבות חזק בקרקע אך מעליהן מתנשא הסלם

< ואני חוזר

חוזר אחרי הגשמים חוזר אל הקיץ המזדקן
והלב הקטן שקשה להכיל אומר בינתיים כן
והספסלים החומים בשנה השמינית נראים בדיוק אותו הדבר
אך שומרים את סודם של טובי הבנים וגם של ספסל שגשבר
ונשמות עוד רגע ממלאות את האולם חוזרות מתקשות לשחזר
יודעות לא יודעות שחכה המדרש אל הבן האובד שחוזר

אמן מיוסר תומר פרי

הייתי אז בשעור א'
 בן כפר שמגיע לעיר התורה,
 לא הכרתי את השפה
 בן גרים בארץ לא נכרעה,
 רציתי לכתב שורות
 כי חייתי תמיד בין השורות,
 לכתב בתים
 על הבית שמעולם לא היה לי
 וצדין אני מחפש,
 אבל המשגיח הממנה
 היה מכה על קדקודי,
 ועל כל מכה ומכה
 אומר לי אל!
 ואני הייתי רק משיב
 כמו מלאך רע העונה בעל כרחו,
 אמן מיוסר.

בשעור ב'
 העזתי להכנס אליו לחדר
 לומר לו שאני רוצה לכתב,
 הוא לא הבין
 נו תכתב על מה שלמדת היום,
 שטיט מפרש: ועתה כתבו לכם וכו',

לא העזתי לשאל אותו
 ומה על דברים שבלב
 כבר אינם עוד דברים?
 ומה הדין ששנים או חזין בי
 מח ולב
 תקפו ולאונרד כהן
 לב נשבר מגלות
 ומבת סמינר בתחנה,
 שטיט מפרש שיחלוקו לא?
 אבל לא העזתי לשאל
 כי פחדתי להפך לתיקו,
 אחרי הכל
 הייתי בעיניו
 בן מואב.

אז במטת הקומתים
 בלילות הארכים של זמן חרף,
 עמק אחרי חצות שכלם ישנים
 הייתי מדליק פנס כים
 ולומד את הוודה עמיחי,
 ומחפש מלים
 ומוצא את עצמי בשורה
 מוצא לי בית,

< וכשעיני עמדו להעצם
 הייתי מפעיל בנגן
 את התיקיה: אברהם פריד שירים חדשים
 מסתכל בחלון
 רואה ושומע ירח
 וחולם,
 איך המשגיח עלי צורח
 ורב שלמה קרליבך
 וולדה ורבי נחמן הכעש"ט ובוב דילן
 אומרים זה החוטא שלי,
 ואני רק כותב עוד שורה
 אם ירח שאתמול בלילה היה חסר
 יהיה מחר מלא
 אז הלב?
 והמשגיח נשאר מאחור
 בצריף עיון נורא

—
עַל סֵפֶר
אֶמֶת
—

קִינָה שׁוֹלֵם בְּלוֹי

אֶלֹךְ עֲנֹק
וְנֹאצָּל,
עַד מַתִּי הָעֲשֵׁנָה
תְּחַנְּנֵנוּ שֶׁל דָּל?
הַסְתַּרְתְּ פְּנִיךָ, הֵייתִי
נִבְהָל.
גָּבְרוּ מְכַאוֹכִי,
לֹא חִדַּלְתִּי,
נִפְחָד.
עַל מָה תִּבְקֶשׁ?
לֹא יִכְלַתִּי,
נִמְעָד.
הֵיכֵן אֶחְסֶה?
וְלֹא נִשְׁאַרְתִּי,
נִרְעָד.
רַב עֲצֻבוֹנִי וּבְקֶשִׁי
נִמְדָד.
בְּשָׂרִי נִשְׁלַח אֶל צְלָמוֹת
וְנִכְרָ.
מִלְכֵי מֵאֲחֹר גִּשְׁאָר
וּשְׂאֲרֵית נִפְשֵׁי מִמֶּה,
נִמְכָר.

אֵיל אֶרֶץ אֲפִיִּים מֵאִיר שַׁבְּתֵי רוֹטְשִׁילְד

וְרֵאִיתִי
כִּסְאָ עֵץ-חַיּוֹת
וְאָדָם יִנְיֵק-זֶקֶן מִלֵּא רַחֲמִים
יּוֹשֵׁב עָלָיו
וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לְמֵרְאוֹ
מִלֵּא הַרְחָמִים
וַיִּקָּם מִכִּסְאוֹ
וַיֵּד יָמִינוּ מִלֵּאֵת הַרְחָמִים מִחֲזֹקֶת
שׁוֹט
וְהוּא מְדַבֵּר אֵלַי
וְעַל גְּבִי נִתְּךְ מִכּוֹת
וְגִבִּי שׁוֹתֵת דָּם
וְלִבִּי מְדַמָּם
וְאֲנִי מִתְּוֹדָה
וְהוּא מְדַבֵּר
וְלִבִּי
מִלֵּא יִסּוּרִים
כָּאֵב
בוֹשָׁה.
מִלֵּא כְּסוּפִים
מִלֵּא שְׂמֻחָה.
אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה -
וַיִּקְיַמְנִי וַיַּחֲבֹקְנִי
וַיִּזְקֵנוּ וּפְאוֹתַי מִלֵּאֵי-הַרְחָמִים מִגְּאֲלִים בְּדַמִּי
וַיִּשְׁאַנִּי הַיִּנְיֵק-זֶקֶן
וַיִּקְחֵנִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה
וַיַּחֲזִקְנִי וַיִּאֲמַצְנִי בְּמֵאֹד-מֵאֹד
עַד הִגְעֵנוּ בֵּין הָעוֹמְדִים
וַאֲשַׁמְעֵ קוֹל הַטּוֹב מְדַבֵּר אֵלַי
וַאֲתַעוֹרֵר מִתּוֹךְ הַמְחֻזָּה.
אֵיל אֶרֶץ אֲפִיִּים.

ערוב שמעון דיסקין

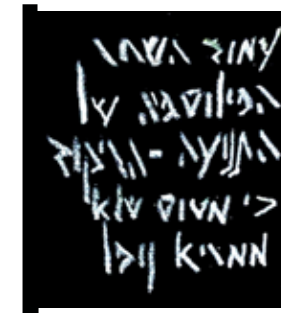
היות ורַבְכָּה לְאַפְנֵי הַמַּחֲשָׁבָה,
לְרַגַע אֶחָד בְּלִילָה נְסִיתִי לְאַלֵּל אֶת מַחִי.
וּכְמַעַט שְׁאַבְדָּה דַעְתִּי.
הוּ, הָאֶזְכָּבָה!
הַטְרוּף! הָאִימָה הָעוֹלָה מִן הָאוֹב!
הַשְׁכֵּל כָּבֵד,
אֲנִדְרָלְמוּסְיָה שֶׁל פְּרֻטִים! עָרוֹב!
וְחוֹשׁ הַהִכְרָה אוֹבֵד.
וּלְפִתַע נִמְצָאתִי מִמַּעְרִיצֵי הָאֱלֹוִקִים,
שֶׁבְּרַגַע אֶחָד קָט - רוֹאֶה אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים:
יְקוּם אֵינְסוֹף בְּכַדּוֹר קֶטָן.
וְאֲנִי -
הַבְּרַג, הַבְּרַג, הַבְּרַג
אֶל תוֹךְ מִפֶּת הַמַּח
אֶת הַתּוֹרָה,
וְאֵין לְאֵל יָדִי.

אדם נסתר אלי גרילק

אָדָם מְרָאָה לְעֵינַיִם קְרוּם דֶּק שְׁעָלִיו
אָדָם מְדַבֵּר דֶּרֶךְ מְלִבוֹשׁוֹ
"פֶּשְׁמִינָה" טְלִית וְ"קִפְטָע"
מְסַפְּרִים סְפוֹר צְבוּעַ שָׁבוּ
מְכַסִּים טְפַח מְגָלָה

אָדָם פּוֹשֵׁט מְלִיו
מְלִבִּישׁ נֶפֶשׁוֹ בְּאוֹתִיּוֹת
שׁוֹטְטוֹת בֵּין מִשְׁפָּטִים
לְכֵן עַל גְּבֵי שָׁחַר

עַל גְּבֵי חַר שְׁבָלָב
אָדָם מְבַקֵּשׁ

מודל שפה אלעזר נחשוני

סְפוֹת מְעוֹרוֹת זוּ בְּזוּ
מְסַכֵּל רְגָלִים וְחוֹשֵׁב
שְׁפָה פּוֹעֵם שְׁפָה
קוֹשֵׁב שְׁפָה
מְקַרֵּב שְׁפָה לְשְׁפָה
תּוֹאֵם שְׁפָה
תּוֹהֵם אֶל תְּהוּם
שְׁפָה טוֹעֵם שְׁפָה מְעַכֵּל
שְׁפָה פּוֹלֵט שְׁפָה
מוֹלֵל שְׁפָה בּוֹלֵל
שְׁפָה פּוֹרֵם שְׁפָה טוֹנָה
שְׁפָה עַל שְׁפַת הַשְׁפָּה
לוֹבֵשׁ שְׁפָה פּוֹשֵׁט שְׁפָה
טוֹבֵל וְעוֹלָה אֶל סָף
שְׁפַת אֲמִי

השתיקה (מחזור) יוחאי דוד חרד

הנְעֻקוֹת, הַהֶפְצְרוֹת, הַמְבֻטָּים הַמִּתְחַנְּנִים
לְמַעַנָּה, לְהַנְהוֹן חֵלוֹשׁ שֶׁל

הֵן

הַתְּסֻכּוֹל הַהוֹלֵךְ

הַלּוֹךְ וְשׁוֹב

הַרְמַת הָעֵינַיִם אֶל עַל מְחַפְּשִׁים אוֹתָךְ בְּצַד קִטְוֹן שֶׁל עֵב

אֶת הַכֹּל עוֹטְפֵת שְׁתִּיקָתְךָ

חֲשׂוּקָה בֵּין שְׁפָתֶיךָ

יֵם הַשְׁתִּיקָה, הַמְנַחֵם, הַמְרַגֵּעַ, הָעוֹטֵף אֶת כְּאֲבֵי וְשִׁמְחָתִי

הַבוֹטָה, הָרוֹעֵם, הַמְטְרִיף אֶת חוֹשֵׁי

עֲדִינוּתָה וְיִפְיָה הָעֵנֵג

לֹא יִתְכַנּוּ מִבְּלַעֲדֵי מִיִּשְׁהוּ שִׁישְׁתֵּךְ

מִבְּלַעֲדֵי מִיִּשְׁהוּ שְׁתִּישְׁתֵּךְ לוֹ.

**

יותר מדי מהדהד

***

השתיקה שאחר הנקודה

עַל סֵף שִׁירֵי שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹלִי

וְאִירָא

וְאֶחְבֵּא

מִבְּעַד לְמַלִּים

הַשְּׁקוּפוֹת

אֲנִי

יֹתֵר מְדִי

מִהֶדֶד

הַשְׁתִּיקָה שְׁאַחַר הַנְּקוּדָה

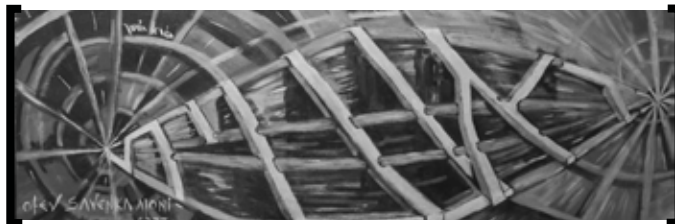
אֵי הַמְבְּטָחִים שֶׁל הַשִּׁיר הַפּוֹחַד מְעֻצָּמוֹ

וְהַתְּנַעֲנֵעַ לְתוֹכּוֹ לְהִיּוֹת

רַק שֶׁלּוֹ לְשִׁתֵּךְ לְעֻצָּמוֹ

שְׁתִּיקָה.

הַטָּחַת הַכְּלוּם בְּפִנְיֹו שֶׁל חֵרֵשׁ מְדַבֵּר

****
עולם השתיקה

אתה שתיקה
עולמך שתיקה
ואני
עוד שותק
על
זה.

קצה]
אליהו וילמן

מחזיק בחבל
כובל עצמי אליו
לא משחרר
אט אט
גם הוא, כמוני
מתפורר
ואין אחיזה

משחרר
משחרר
מ ש ת ח ר ר

] בשולי השוליים
י. ה. ל.

איך פתאום נתערפל נער אל אי ודאותו
התדרדר למצבו
איך פתאום עננים קודרים על שמי מעונו
איך פתאום ברקים חודרים לו למוחו
השביתו, לקחו, פצעו,
מה שלא נרקב.

רקבון רקבון
היש תקון לו?

יגונו שרקב ולא השבת
לקח, פצע
רב הוא

אשר שארית גויתו אינה לה.

בשול מדרכה מול רחוב סואן
מהלכים
המוני גויות רודפות השגים
שאינם
לם.

בשול מדרכה יושבת
יגון הרקובה
ובובי זבל חגים בראשה
טפה אדמדמת
כאובה,
זולגת, נוחתת,
ברכות -

על אותו השול.

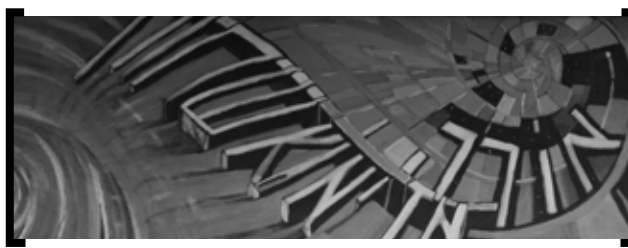
יגון יגון
היש תקון לו?

תיקון חצות
מנדי דון

בזמן הזה הייתי יושב
קולות רדיו הדמימו קול עלת בועות הבירה,
קול צלצול בקבוק ריק העיר מוחי
הסופח רקב בטלה וקיקלון
עד שעת אמצע, עד
הייתי גם בהסח הלילה בסבוב הדעת
ננער ומתיער ומיחה ורץ בתלולות חשך
ומטריף עלי עצים ומעיר חוחיות ומפיל זרדי אוג ומחזיר אור ירחים לפז
ענני טל
ומשליך קול ומוסיף
הולך וקורא:
עורה כבודי, עורה

מקלט לשירה

דלת נעולה
אלי גרילק

לר' מנדל מקוצק במאבק למען חיי אמת

בחותרם אמת אש אכלה
אי אפשר לנקש
קול גדול בוקע
לא פוסק לנכש קוצים
מסתופפים סביב
צועק במורא מה לי פה
שתיקה
צעקה שתיקה
*
אין דבר
פתוח, מדלת נעולה.
*
מאחורי דלת נעולה
לוחש
"יודע לב
מכיר שבר"
ואף על פי כן
*
מאחורי דלת נעולה
בית
אשה ובת
אמת ואהבה
מתגוששים
באדם אשר בסף
*
מהסף ולפנים
חדש אסור
ואין צריך לומר ישן
*
מהסף ולחוץ
אני בעל הבית
לברח מלב הדברים
ובכל זאת
*
אורח לרגע
מציץ בסף האמת
בדלת נעולה

מקלט לשירה

אלול ארץ-ישראל תומר פרי

מלפנים בכל אלול
חפשתי לי תשובה,
איך הסתו והימים הנוראים
יכולין לדור בכפיפה אחת?
ובבית מדרש מלא ספרים,
איש לא ידע להשיב
מה ענין צפיה לסתו?

והלכתי אז לראות בשדות,
כמו חיים נחמן במשעול הקמה
מחכה לרחל,
כמו רבי נחמן מוצא בעשבים
שיר מארץ ישראל,
ורחל באה,
והמלך היה בשדה,
וכל אותו אלול
נעשה לי נגון של רואה,

עכשיו אלול
וכל הימים נוראים,
וארץ ישראל כלה שדה קרב,
ואין מלך, ואין רחל, ואין סתו.

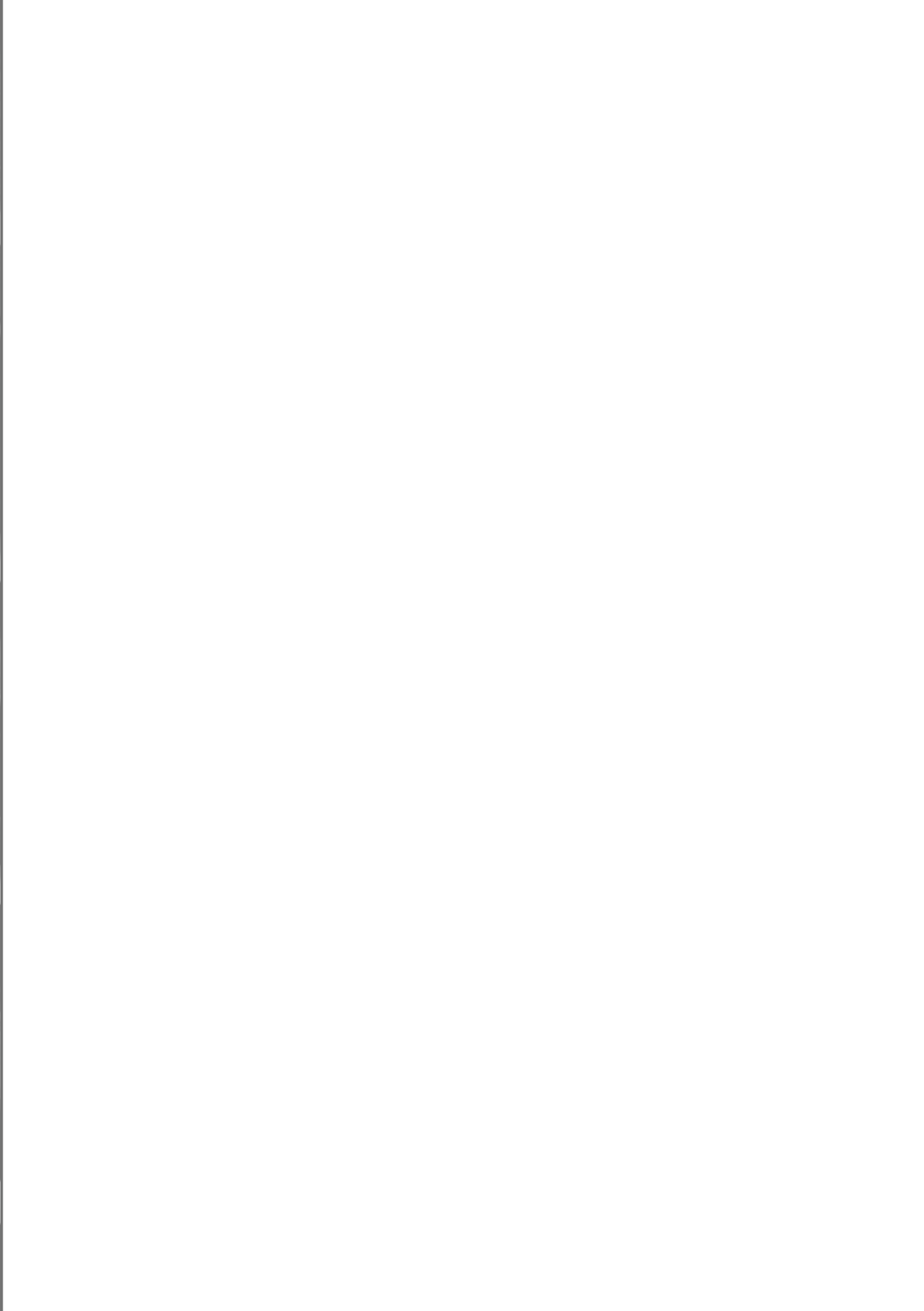
געגוע י. ה. ל.

כמה רציתי, בכיתי, צווחתי, בפני ברחתי,
היתום,

מגלה סתמה, ניחוח נהפכה,
ניחוח הריח הנשמת
ניחוח לריח
אבק שרפה אני,
זרק גפרור, זה געגוע
זרק שמן רותח, הצת בזיפו,
זרק חיים, זה געגוע,
געגועי עם למלך, געגוע
געגוע איש לרנקותו,
זרק קליע, אולי אר-פי-גי, אבק שרפה אני,
בכיתי רציתי צווחתי צעקתי ברחתי-ברח,
וריס הניחוח רודף הגולה,
היתום,
חזה שנחזה בחזיון פניה,
האמן אמונתך המאמין,

הבט געגוע
גל - עובר - געגוע - ואין - עוזר.

אל בורד

בי ערב

**קורות ביתי יעידו
תומר פרי**

**אם ישאלו
נ. ב.**

קורות ביתי יעידו
שמעולם לא ראו את שערות ראשה,
ושהבית קר,
רק זכרון חלום רחוק גומר,
שערה בו פרוע
מפזר
על פני הכר,

כתלי בית המדרש יוכיחו
כמה פגע בי געגוע זה,
כמה נסיתי למשכו
אל בית המדרש,

מנורת לילה על שלחן כתיבה,
היתה הפנס הבודד
שנשאר לך לך
כל הלילה,
תחת אור הירח
היה קיום לעצב הגדול
לכאב ולכתב,
שפעם היתה משהי
שקורות ביתי מעולם לא ראו
שערות ראשה,
אבל קורות חיי
ידעו את כל סערוֹתיה.

אם ישאלו
ספרי על האיש שהייתי פעם,
לפני שהכל התחיל.
שירים שהייתי כותב לך,
על סופה קרה
בצד איזה שביל.

אם ישאלו - ספרי,
על שהיה לי להגיד,
לפני שהעבר בנה חומות מהעתידי.
לפני שאור היה כבה מפני חשך,
אני הייתי,
ונשא -
אני
תמיד.

אם ישאלו - ספרי,
כי לא הפסקתי לנסות.
לטפס עד ירח,
לדלג, להתבזות.
אליך כל הדרך,
רק לרוץ,
להתכנסות.

<

< אם ישאלו - זכרי,
איך ידעתי שנים של שגרה חולפת,
לברח מלילה ליום.
לצחק כדי למצא את הדרך,
לתת לדמעות את הפתח
- לזרם.

ספרי שהיה זה חזק ממני,
שבועות הפכו אל שנים.
ולספר
אינספור מרצפות -
הלכתי במקומות אחרים.

אם ישאלו אז ספרי,
על הרנוק האחרון,
שחוזר מחתנה,
ומקפל את הצוארון.
מזיו מגנט עם חיוכים,
של חברים מהארון.

ספרי איך הוא נאה היום,
מאוד,
ואיש אינו יודע.
הוא בוגר
הוא רציני,
אך איש אינו שומע.

אם ינמיכו הקולות בלילות,
שמעי -
איך לעתים הוא שר,

אך איש אינו מקשיב
איש אינו שומע.

אם ישאלו.
אם ישאלו.

מקלט לשירה

מקלט לשירה

במותך נשיקה יוסף ליב לרר

קמתי מעפר עיניך לבוא הטוב אשר אחזני,
ונדעתי לא אוכל לתור יותר –
בארץ אהבה גדולה
בערי שפיות בצורות,
גם קבלתי סבל ממך נשמותי גם סבל ממך
ואין בי הוד
מול בוא פניך.

בחצר אסוף בדלי אפר
שראותי שאפו אשר ידעו את הטוב –
נגעו בחיים אחרים
קמלים מפשעי געורים
נבואות עלאין
נארגו עליונים
נשחטו מלאכים
על שלחן שחר.

ונשכבתי על האדמה הזו
היא חרוכה היא ספוגה בדמי ימי במעי קרועי על סף,
היא הרוויה כלה השטיפה ממצץ העת, קרואה שתולה בעצי אהבתנו
שלובה זרועה אל שמי –

ועקו ועקו לה –
אשר באדמה הזו, האבודה
דמועה גם ידועה

לעיני כל ידידי
ראויה לפרי לחשק געורים
הדורה בלבושה טרודה בלבטיה,
הנה שם ישבנו חכינו
לבוא טוב –

לבוא אחרית –
אחזי בזמי אבדת געורי
עלמת-ערב
וערב וגשמע קולך
וערב לילה ניצוץ הבקר
קרנן אני לעת אורך.

(אביא כעולת בקר
חשמני קדש מקטרי בקר –
עולי דעת בקר – פלולי בקר –
מחריבי ערב –
בתפלי חנקתי את הבקר.)

שפת פיך כאש בקר
שמש עלה רנוני איש – תרדומי על בקר,
הנה את ונכנסת בלבי
כמחולה צעדה שורי אלי
שובי עד כלות העיר
רגלי האנשים בשוקהעיר

צעדיך.
אחזי ביפי פני
טל מלאו אלהי
תחיה ורגע –
של זעם,
טפי זעתך נגר-נכר כי כחם הדרך
הלכת –

צדי חמלה במותך נשיקה
כיפניך אתלה עד נצח.

עד יבוא.
תבואי
כמשוחה.

חגיגת בדידות שולם בלוי

בצלילים עמקים,
אני מוצא את דרכי.
לוחש לחש,
נמוג לתוך עצמי.
קני המתאר מטשטשים,
גבולות מתפרקים.
במחוזות שקטים,
נוקט את עמדתי.
בדעיכה הזו יש חסד
מרחב שלו, נצחי,
בתוך הדממה אני חפשי
סימפוגיה של עצמי
בוהה ביקום והיקום בי

ספירלה אליעזר הירון

בתנור שלשה שלבים
אדמים, מסתלסלים כמו
ספירלה
בדיוק כמו השער של אחותי
אילה
כך אמא, כשמולו
מצטופפת אתנו בשבע פחות רבע
כל בקר
מתלבשים
לפני החיך
קדם התפלה
*
היום
כשילדים לה שמונה
השער של אילה
מכסה כלו בפאה
ולפני השקיעה
אלי
מטלפנת אמא:
מנחה כבר התפללת?
אתה הבן שלי
עדין, היא אומרת,

גם אם כבר
בן ארבעים וארבע
*
בתנור שלשה שלבים
אכל האמצעי
גשרף מזמן
ולא בוער
כמו ספירלה
ובטמבור מציעים תנור קרמי
במבצע "רק הלילה"
ואי שם
איפשהו בהימלאיה
בשבע פחות רבע, מתרגש לפתע
ספירלה ספירלה, של קדם התפלה
הקיית
או חלמתי חלום

פרח

גרשון הלוי מושקוביץ

אני רוצה ללכת עם פרח

כל יום

אדם

יפה

גבוה

ורזה

כמו הבגדים החדשים של החפץ חיים

למקרה שאהובו

המשיח?בוא

פרח ה'ה עמדי

על טליתה נעצתיו

וקצת איני צריך יותר פרח

עיתות
יוסף ליב לרר

עתות באת, ומצאת אותי קורע שירים, שורפם לאוב, מעביר כאב, בריקנותי.

עתות נעלמת, ואני שומר על אמונה, בוכה על שחלת, נוכל לאט.

עתות מאסתי בכל, אחוז בלהט חמד, חוצה גאיות להתבקש.

עתות נפשי בוכה, אבודה, ואת נכנסת, מניחה זר בודד על משכבי.

עתות שאשיר מנעם, אותיות בוערות, משנות צורה, גופלות.

עתות שאהבה תפרח, תמוגג מנחת, ואני, אני אמות מצער.

אבן ירושלמית מאיר שבתי רוטשילד

תני לי לגלות בך
ירושלים, תני
לנשם אור גלותך
ירושלים
תני
להתגלות בך
ירושלים
אני רוצה
להתעטף
בך
להשאב אל תוכך
להלך בתוך
אדמתך
להיות
כתוב בך -
באותיות
זרות מעבר רחוק,
חרוטות באבן ירושלמית
פגועה מאבני-בליסטראות
בכלים,
חומות טורקיות
פצועות תותחים
בריטיים וציונים

אבני רחוב שקשו זעם רומי
שורף ולא חומל
הלניזם
שהשאיר בך ספור
כמו שרק ההיסטוריה
יכולה
לפגע בך
ולרפא אותך
ירושלים
ולתפך אותך
ירושלים -
אל מה
שיפה בך.

חברות הצנחן

על הצום
אריק חביץ

התנקיתי הוא
 שורר בתאנה מול מר-
 את עני רוחו

הביט בכרסו
 זקף פימות סנטרו
 תמיד הוא מוחל

ריח זעתו
 פרץ דלתי ביתו ו
 הניס האשפז

התנקיתי הוא
 חש הקלה וקליל
 וחטא אורב

על דעת המקום
גרשון הלוי מושקוביץ

על דעת המקום
 ועל דעת הקהל

בישיבות של מעלה
 ובישיבות של מטה

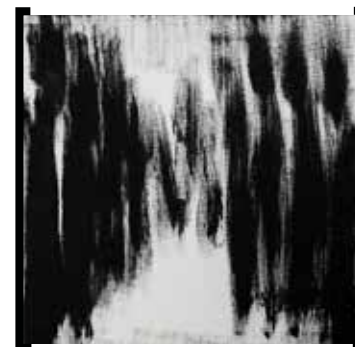
אין אנו מתירין לספרדים
 להתקבל כעבריינים

מפלצת
תומר פרי

הילדה הקטנה שלי
 היום גולשת במפלצת
 מחר תגלש באינטרנט,
 איך אשמר על התם שבה?
 ממפלצת בכפפות של משי
 שלא תגע בה.

איך אגדל אותה בעיר של זהב?
 שבככר השבת
 שטן בלבוש שחר לא מצרע וזב,
 מסתובב חפשי ורוצח נפשות
 בן וכת

כי כלם שותקים, מסיטים מבט,
 איך אלוקים אוכל בשקט לישן
 שהילדה שלי בעולמך
 יכולה להיות
 קרוב
 אסון

מקלט לשירה

—
 46
 —

מקלט לשירה

—
 47
 —

לפועל] אריה מורה

חמת הפועל העובד, כי שְׁכָּחָה,
בבת פועל חיוכו, לבו פועם,
בלילו ילד צמלו, ביום –
יובל למשרף העשר.
[לב בֶּשֶׁר וְאֵבֶן בְּשִׁיר,
וחָבֵל, כי בלבו נוצרה האש
גופו ספוג כמו ידיו
דמו הסמוק יותר –
ממשורֵי חֶפְשׁ.]

שלות הפועל באשר פועמת בו
כי שְׁכָּחָה היא –
מעל אדמות התם, כיום הנראו
בצלם, פשוט וכמה.
השקט הנברא מסבוכי כבוד,
משוגְעֵי עוֹלָם,
פתל וחבל באפם –
מסריח משגְעוֹן וְאֵהָבָה.

חמת העובד והפועל, כי לעולם
לא תרָאָה בעמלו,
רק תן לו מאכלו
או רחם על שחור ידיו,
ברגליו אפופי קיומה.
העובד הפועל המסכן,
כי חמתו בוערת.
לא אכפת לן מכלהו
כי כלהו כלהו
אדם,
ולעמל לילו ילד.
גם קחהו לטבח אל תא ברגן,
לנצח לא תשרה בו השלנה,
כלהו אדם.

גומי לעיסה] יוני שמידט

ריח זול, מזלזל
גופות מבשמי עצב
חדשניות מכף רגל.
גומי לעיסה
בטעם נרד
טקסטיל צבוע
בצבעי הקאה
שחר לבן
דכוטומיה של אמונות תפלות
תבלות הצחן
שדרו מיד אחרי
מהדורת חדשות
ערב טוב
כאן אנחנו
ואתם כמוכן אתנו
וכלנו דבוקים
מתבגרים
מסתירים פנים.

חרחור ראות עצנות
וקפה חזק
ימחקו צבע עז
של מודעות רחוב

מדיקי געל.
מסטיק דבוק לעינינו
ובעתיד שלנו
ילדים לועסי מסטיק
נרד דביק.

גובהי שמייים

יוסף ליב לרר, לרושיבע

כל שותתי חיים עטופי היגון משחר נצרותם,
 כל שנטפו סבל, כל המשתגעים ופורצי דרכים,
 כל שעוללו להם בנפשם, כל שבכו על משכבם,
 כל שפנו אליך רבוננו של עולם.
 העולים אל היכלות, הבאים אל גנת עדן.

הנה מכף נפש נבטים פרצופים, קעורים מחרץ אש גיהנום, אותן בריות
 מפרות לובשי שחר, מזקני גרון, חכמי תבל, קולות של מות בפיהן:
 הצילוננו תלמידינו, אשמנו, פגענו, ידענו את שעשינו,
 הצילוננו משובינו, מאש שאחזה בנו.

והם – יביטו אל גבהי שמים ויבקשו עליהם רחמים –
 א-ל הצילם, תן להם מנוחה.
 פרוש עליהם כנפים שלא נראה פרצופם.

העיר הזו

יוני שמידט

רגלי רומסות מורחות זבל בעיר הזו
 כלם מדברים עליה אך אני רומס זבל ברגלי
 יריקות, עטיפות, צעצועי תינוקות,
 ואזור בהן ברגלי כעס מספיק
 כדי להחריב בתים ואולמות
 של תרבות של תפלות
 להחריב את אוצרות הכהנים
 המחבקים את לחמם ושומרים על גופם
 מוכרים לעם הררי כזבים
 מכנסים מטשטשים מאחורי מסורות עתיקות
 מקללים בפנים צועקים הכל
 עוטים על עצמם בלי בושה פרצופי דואגים לך, אוהבים אתכם,
 דורשים בשלומכם הטוב.
 שמעתם!?

בעיר הזו שמקפת חומה
 יש חומה לכלם
 לא צריך לדחף
 אני דורך מואס בעיר הזו ובוכה
 אני הולך לאט בעיר הזו ומתפקע
 מורח זבל על כל העיר בנעלי
 תוקע אצבעות בעיני
 גולש רחובות כזקן ורגיל
 שותה קפה

מביט על החרבן וקובר את עצמי בהריסות.

אליטות י. ל. ל.

באתי לבקש ולנפץ

לנסות מלוא עולם

לבדק

איד שוכרים עינים תמימות

שבתוך ההסתרה

לרקד

על חתונות הדם המסעירות של אליטות שקוצות מרמיסות דמי שחוטאים

נרנגנים נערים שזב לבם מעצמם ואהובים מאוד

אלה שנסו ונסו ולא עצרו בעצמם.

הייתי עומד בעצמי

ושובר הכל מלוא כל העולם.

חצצתי בין רמוסים לנצח אל בני היפים הנכונים האמיצים השחוקים

המסבים פניהם אל שועת עניים

אני הפוצה

פה

ושולח

ומתנדה על חטאי -

חטא יהרא שבעה שמנה משננת חדה על קצה מדבר נפש.

כל נשימה

שנשמת.

שברו עמי בני עניים שהם מועטים

שברו בני אליטות גרועות

בעינים תמימות לכם

בואו

עמי

נסו נסו

שמא לא תעצרו.

❖ לבל מאן דבעי ❖

יסודו של כתב עת חדש המיועד למבקשי דעת ותורה לוותה בהתלבטות עמוקה על עצם הרעיון, ובמיוחד בשאלה המורכבת כיצד להנגיש יצירה ויזואלית בתוך עולם שבו הדיבור והטקסט הם העיקר. הרצון היה למצוא שפה שתכבד את עומק המחשבה התורנית ולא תסיח את הדעת אל המוחצן והרעשני, אלא תפנה אל הנקודה הפנימית בנפש. מתוך כך, עיצוב כתב העת גובש בגישת "הפוך על הפוך": שילוב של אסתטיקת וינטג' המשררה תחושת מסורתיות מוכרת לצד מינימליזם נקי. שני מושגים אלו, שנתפסים לעיתים כתרתי דסתר, חוברים כאן ליצירת גשר חזותי המכבד את עולם המושגים התורני ומונע את תחושת הזרות של עולם האמנות המערבי.

במלאת שנה לפטירתו, נבחר עפר אלוני ז"ל (1961-2025) להיות אמן הגיליון הפותח את המהדורה הראשונה. אלוני היה אדם שחי על התפר שבין העולמות וביקש בכל מאודו להיטמע בתוך המרחב החרדי הגברי. הוא צמח מתוך עולם האמנות הממלכתי, אך עבר במהלך חייו מסע רוחני שהוביל אותו לדיאלוג חשוף עם המגזר החרדי. הוא ניהל משא ומתן תמידי בין זהותו כיוצר ובין עולם התורה ונתן לה ביטוי ביצירתו.

הבחירה בסדרת השואה בשחור-לבן ובסדרת האינסוף אינה מקרית, שכן העיצוב השמרני והמסורתי שלהן מרפרר אל עיצוב ישיבתי קלאסי. הדימויים, שנראים במבט ראשון כחלק מההביטוס המגזרי, מצליחים להפעיל את הטריגרים הנכונים של ענווה תוך שהם חושפים עולם פנימי של חיפוש שורשים יחד עם זרעי הפולמוס האקזיסטנציאלי. דרך הגשת יצירתו בתבנית של קונטרס ציורים המשתלב בטבעיות בכתב העת, ומשלב בתוכו כתיבה לירית, אלוני מציע מבט שאינו מתריס אלא מבקש שייכות, ונותן ביטוי ויזואלי למהפכה שקטה של אדם שביקש למצוא את מקומו בנרטיב הזיכרון והאמנות היהודית.

נ. ל. כהן

מקלט לשירה הוא כתב עת לשירה ופרווה
מקורית יהודית-ישראלית-דתית גברית.
יוצא לאור ביוזמת גלריית המקלט, שהוקמה
ב-2003 במרכז העיר ירושלים. הגלריה,
בשורה בשמי האמנות העכשווית, נוסדה על ידי
חלוצי תנועת התשובה ר' איקא ישראלי ז"ל,
גיטו הרב אורי זוהר ז"ל ור' מרדכי ארנון ז"ל,
במטרה לגשר בין עולמות האמונה, היצירה
והתרבות בחברה היהודית בארץ ובעולם,
לתת פלטפורמה ליוצרים בפריפריה החברתית
ולעמוד על הגיוון בחברה הישראלית.

ArtShelterGallery
ב"מ איתן ישראלי ז"ל

